

Illustration: Ben Haman © Midjourney

Jesus tålte latterliggørelsen

Sygdom, lidelse og død beskrives i Bibelen, som noget Gud er imod. Gud har skabt alt godt. Det onde kom først ind i verden, da mennesket ved Syndefaldet gjorde oprør mod Gud. Af samme grund er det også naturligt at bede Gud om, at han vil gribe ind, når livet mærkes af det onde.

Det er nærliggende at håbe på, at Gud griber ind på en mirakuløs måde. Men for mange har det også stor betydning, at smerten og lidelsen bliver lagt i Guds hænder.

Opleves det derimod, at Gud nærmest er fraværende i lidelsen, kan det fremkalde både skuffelse og vrede. Hvorfor nogle må lide på en ubegribelig måde, giver Bibelen ingen entydige svar på.

Da Jesus blev taget til fange og mishandlet og siden hang på korset, blev han latterliggjort med, at han ikke kunne hjælpe sig selv. Mange gange havde han vist sin magt over det onde på den mest utrolige måde.

Men Jesus tålte latterliggørelsen og tog ikke magten over sin egen lidelse, som han ellers kunne have gjort. Han ønskede derimod at frigøre mennesker fra den største af alle lidelser, nemlig synden, som dybest set er udtryk for at gøre oprør mod Gud.

Ligesom ingen undgår det onde på én eller anden måde, er der heller ingen, som undgår at synde. Men den, der tror på Jesus, undgår at blive dømt for sin synd.

Søren Juul Skovborg

Indre Missions andagter
NETANDAGTEN.DK

70 300 150

Nye andagter hver dag

FÅ APPEN 'ORD TIL EFTERTANKE' GRATIS

DOWNLOAD PÅ
Google Play

DOWNLOAD PÅ
App Store

Hvordan kan der være så meget ondt i verden, når Gud er god?

Læs et svar på: jesusnet.dk/artikel/1639

SJÆLESORGLINJEN

HAR DU BRUG FOR
AT SNAKKE MED NOGEN?

HVER MANDAG AFTEN
KL. 19.00 - 22.00

82 271 333

Indre Mission

Et ord med på vejen

Udgivet af Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark.

ISSN 0901-2362 - 124. årgang

Ekspedition: Tlf. 82 27 13 37, email: ar@imh.dk

Redaktion: Morten Stubkjær Klausen, email: msk@imt.dk

Ansvarshavende redaktør: Asbjørn Asmussen,

tlf. 82 27 13 54, e-mail: aa@imt.dk

Hjemmeside: jesusnet.dk/etord.

Layout: Ben Haman

ET ORD MED PÅ VEJEN

JANUAR 2025

Gud svigtede os

En ulykke udfordrede Søren
måde at være et troende menne-
ske på. »Det hele ramlede for mig,
fordi det var umuligt at finde ud af,
hvor Gud var,« fortæller han ▶

Foto: Hanne Baltzer

På Valfart er der fokus på fællesskab, natur, krop, sjæl og ånd.

Foto: Valfart

► Søren Thuesen arbejder på at forlige sig med fadervor-bønnen »ske din vilje som i himlen således også på jorden«.

»'Ske din vilje' kan være som en muslingeskal, hvor grimme sandkorn irriterer smertefuldt og ikke går væk. Når mennesket accepterer livet på godt og ondt, kan sandkornene over tid udvikle sig til perler, selvom de er rundet af noget grimt og forfærdeligt,« begynder Søren, der ved siden af en dagligdag som instruktør i livredning og førstehjælp driver friluftsstedet og foreningen Valfart på Helgenæs sammen med sin hustru, Signe, og deres fire børn.

Jeg gav Gud fingeren

Et af de grimme sandkorn, som Søren Thuesen refererer til, var en ulykke i Norge den 18. august 2010, hvor seks unge kristne mænd fra Aarhus sejlede ud, men kun de to kom hjem i live. Søren så vennerne dø, mens det lykkedes at redde én ven. Ulykken udfordrede hans måde at være et troende menneske på:

»Det hele ramlede for mig, fordi det var umuligt at finde ud af, hvor Gud var. Hver gang nogle bagefter roste mig for min indsats, fik jeg det værre. For der var fire venner, som jeg ikke kunne redde. Da det var mig, der havde flest kræfter i situationen, var det mig, der måtte gribe det ansvar at prøve at bjærge dem, men jeg måtte give slip. Vi råbte til Gud, bad fadervor, råbte igen, men han forblev tavs. Når han ikke var der, da vi skulle bruge ham allermest, hvad skulle jeg så med ham? Han svigtede os.

Det var min tilgang i tiden efter. Jeg følte, at jeg svømmede under vandet og kun trak en mundfuld luft et kort øjeblik ved overfladen, før jeg igen dykkede ned i vandets dybe mørke. Det var svært, og jeg dykker stadig af og til. For hvorfor hjalp Gud os ikke? Hvorfor var han tavs? Hvorfor? Vreden voksede i min afmagt, og jeg gav Gud fingeren.«

Midt i mit sinds buldermørke prøvede jeg en dag at overgive mig til Gud, selvom jeg ikke fattede ham. Det blev dog et mærkeligt underdanigt distanceforhold til en fjern, bestemmende konge, ikke et personligt forhold til en far, der elsker sit barn.

En hilsen fra Jesus

Søren begyndte på teologistudiet for at blive klogere på, hvem Gud er. En dag tog han til et møde med amerikaneren Weyman Howard.

Han udfordrede Søren så meget, at han gik op til ham efter mødet. Da Howard spurgte, hvem han var, blev der helt stille. Det viste sig nemlig, at Howard havde bedt for Søren i flere år. Han kendte til ulykken i Norge, fordi han tidligere havde været en del af den samme kirke som Søren og hans kone Signe.

Nu var Howard tilbage i Danmark på visit og traf Søren: »Jeg er kommet for at give dig en hilsen fra Jesus. Det var ikke dig, der reddede Niels,« var alt, han sagde.

»Det blev pludselig helt klart for mig, hvordan Gud havde været med os i vandet. Helt tæt på – i os. Der var en utrolig befrielse i de ord. Det forklarede, hvorfor jeg kunne udholde

at svømme, og ikke mindst tog det byrden og ansvaret fra mine skuldre. Hvis det var Gud, der reddede Niels og svømmede i mig, så var det heller ikke længere mit ansvar, hvordan det ellers gik. Så kunne jeg smide byrden. Han reddede os i land, og han svømmede de fire venner, som druknede, direkte ind i paradiset. Jeg kommer aldrig til at forstå, hvorfor han ikke reddede dem, men det får jeg svar på en dag.«

Intet ondt kommer fra Gud

»Det onde må ikke få lov til at tage magten over os. Det er det, jeg lever på. At ske Guds vilje. Ja, men jeg lever ikke i frygt. Jesus ønsker et nærvær med os i både begejstring og trøst,« siger Søren, inden han tilføjer:

»Intet ondt kommer fra Gud. Undervejs ved vi dog ikke altid, om noget er ondt eller godt. Det er noget bavl at sige, at Gud tillader det onde, for så lader han stå til efter min mening. Så kan jeg ikke læne mig op ad ham.

Jeg stoler på, at Gud har styr på det – også det, jeg ikke forstår. Det er dog stadig en udfordring for mig at slutte fred i hverdagen med, at det ikke er alting, jeg får svar på.

Jeg lærte at bøje mig for, at det er ham, der i sidste ende har styr på det hele. Det er nøglen til at anerkende, at sådan er det. Endnu vigtigere lærte jeg, at jeg ikke kan løbe væk fra Gud. Selvom vi ikke altid begriber det, er vi altid grebet af ham.«

Hanne Baltzer
Redigeret af Morten Stubkjær Klausen